

ти дала още нѣчто повечко отъ хлѣба и отъ масло-то, да занесеш на сиромашкѣ-тѣ челядь“.

Тогава Марко приказалъ майцѣ си всичко, что знаятъ за бѣдно-то состояніе на онакъ челядь. А майка му, въ возмездіе за добрынь-тѣ му, дала му позволеніе да иде наедно со слугѣ-тѣ и да имъ даде много хрѣнѣ и нѣколко дренки. Маркова-та радость бѣ неисказана, а благодарность-та на ботушаря и на дѣца-та му къмъ мѣничкый имъ благодѣтель ся изражаваше повече со слъзы, нежели съ думы. Всичкы, кои чухъ таѣ работѣ, возлюбихъ Марка и станяхъ съ него прѣтели. Той бѣше на родители-тѣ си радость, а на другы-тѣ примѣръ, когото всичкы-тѣ бащи показвахъ на дѣца-та си за подражаніе.

Слѣдователно, дѣца мои, продължи Теофилъ, какъ ви ся види тойзи Марко?

„А! твърдѣ добъръ,“ извикахъ дѣца-та, на които тая приказка бѣ направила голѣмо впечатлѣніе.

Твърдѣ добръ! рече Теофилъ. Радете и вы да бѣдете като него. Но въ тоя случай трѣбва да ви забѣлѣжѣ и това, че мнозина бывать благодѣтели, но неблагоразумно; и тогава благодѣніе-то не е добродѣтель, а работа повече за осѣжденіе. Ето что разумѣвамъ съ тыя думы.

Знаѣхъ одного челоуѣка, който има челядь голѣмѣ,